

det et Skridt, som for Sparekassen havde medført et vitterligt Tab som en Følge af de Ulykker, som indtraadte senere i dette Forhold. Det var vore Motiver til at sige, at her kunde vi strække os saa langt, at vi paa Statens Vegne var villige til at give Afkald paa hele den nævnte Sum.

Sagen gik altsaa i Fællesudvalg med disse to forskellige Standpunkter, og der har man med Resignation fra begge Sider strakt sig saa vidt, at man foruden de 1,500,000 Kr. tillige giver Afkald paa det Beløb af 500,000 Kr., som Statskassen har staaende som Indlaan i Sparekassens Bøger. Dette var store Indrømmelser fra begge Sider, baade fra dem, som tidligere vilde gaa op til 3 Mill. Kr., og fra vor Side, som nødvendig vilde gaa med til noget, men før havde strakt os til 1,500,000 Kr. Men vi have ogsaa her ment at burde vise Imødekommen, dels for at faa Sagen bragt i Orden, dels fordi det forekom os, at her var noget ekstraordinært til Stede ved et saaledes stadig i Sparekassen indestaaende Indlaansbeløb, som altsaa Staten for lang Tid siden burde have uddraget, men som er blevet staaende. Vi fandt, at vi ved at gøre Indrømmelse her ikke kom ud over det, vi kunde forsvare at gøre. Jeg gør opmærksom paa, at vel lyder Fordringen paa 500,000 Kr., og Meningen er ogsaa, at denne Fordring helt frafaldes fra Statskassens Side, men Tabet, som det nu opgives, er i Virkeligheden ikke saa stort, thi derfra skal regnes det Tab, Statskassen under alle Omstændigheder vil lide ved, at Sparekassen ikke er i Stand til fuldt at dække de indestaaende Beløb; om det nu er 350,000 Kr., vi derved give Afkald paa, eller 400,000, kan ingen sige endnu, men i alt Fald er det ikke en større Sum, end at vi kunne forsvare at gaa med dertil, og Hovedmotivet er i alt Fald for os dette, at vi ønske derved at bringe til Afslutning denne Sag, hvis Afslutning interesserer mange Mennesker, og derved altsaa ogsaa opnaa dette, at den ved at gaa ud af Verden ikke vækker mere Fortrød, end den bør gøre. Jeg tror, at alle, hvordan man end ser paa den Overenskomst, der her er sluttet, og som jo altid kan kritiseres som alle andre Kompromis'er, dog ville erkende, at det er et Gode, at denne Sag bringes ud af Verden, at den ikke skal drages videre med os i vor Fremtid, fortrædige den Valgbevægelse, der forestaar, og atter gøre Fortrød, hvis vi senere til Sommeren eller Efteraaret skulde have beskæftiget os med den paa en Tid, hvor langt be-

tydeligere Sager staa til Afgørelse. Jeg haaber, at det høje Ting vil billige, at vi have strakt os saa vidt, som vi have gjort, for dermed at faa Sagen lykkelig tilendebragt, thi jeg anser den for virkelig lykkelig tilendebragt, og det er mit Ønske, at det maa lykkes dem, der skulle føre den videre, at opnaa et godt Resultat. Jeg tvivler ikke paa, at det lykkes den højtærede Minister at kalde dygtige Mænd til som Kommissarier at bestyre den likviderende Afdeling af Sparekassen. Jeg haaber ogsaa, at man i den fortsættende Afdeling vil møde op med saadanne Mænd, at Samarbejdet mellem disse to Institutioner maa blive heldigt, thi da vil det lykkes at ordne Sagen dels paa Grundlag af den bestaaende Lovgivning og dels ogsaa paa den Maade, som stemmer med den sjællandske Bondestands Ønsker. Hermed udtaler jeg Ønsket om et godt Udbytte af Sagen.

Hermed har jeg fremført, hvad jeg som Ordfører har at sige, men jeg beder om Tilladelse til endnu at nævne en Sag, som vel ikke er af gennemgribende Betydning, men som dog ligger mig paa Sinde, og som ogsaa knytter sig noget til det, vi her tale om, om jeg end erkender, at det ligger lidt udenfor. Jeg vilde nemlig gerne gøre en lille Bemærkning til det Lovforslag, som er forelagt i Folketinget, om et Tillæg til Loven om Sparekasser af 28. Maj 1880. Jeg ved vel, at den højtærede Indenrigsminister er forhindret i at være til Stede her og altsaa ikke kan besvare mine Bemærkninger, men jeg ønsker dog at fremsætte dem, for at de kunne komme til hans Kundskab. Det er ikke om selve Lovforslaget, jeg skal udtale mig, men jeg kan dog ikke lade være med at sige, at efter mit første Indtryk af det er jeg ikke nogen særlig begejstret Tilhænger af det. Jeg synes, at det griber for meget ind i det Selvstyre, jeg ønsker at bevare for Sparekasserne. Jeg tror, at Staten skal være meget varsom med at tage sig større Ansvar paa, end den bør have overfor selvstyrende Institutioner. Jeg tror overhovedet ikke, at vi her i Landet bør blande Staten ind i alt, men at vi helst skulle lade Folk selv styre deres Sager. Men dette komme vi til at tale om, naar Sagen kommer for. Jeg haaber ikke, at det bliver i Sommersessionen, thi i denne synes jeg ikke, at vi skulle have for mange Sager at beskæftige os med. Imidlertid, det, der ligger mig paa Sinde, er at faa rettet den Anmodning til den højtærede Minister, om han ikke i den